

Luonnos 10.9.2021

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi arvonlisäverolain 40 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Arvonlisäverolain verottoman koulutuspalvelun määritelmää ehdotetaan muutettavaksi siten, että siinä todettaisiin nimenomaisesti koulutuspalvelun lain nojalla järjestämisellä ja lain nojalla avustamisella tarkoitettavan Suomen lain mukaista järjestämistä ja avustamista. Koulutuspalvelujen arvonlisäverokohtelua arvioitaisiin siten aina Suomen lainsäädännön mukaisin perustein. Muutoksella on tarkoitus taata unionin oikeuden mukaisen neutraliteettiperiaatteen toteutuminen oikeus- ja verotuskäytännössä siten, että kaikkia Suomessa myytäviä keskenään kilpailevia koulutuspalveluja kohdeltaisiin yhtäläisesti.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1.1.2022.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
PERUSTELUT	3
1 Asian tausta ja valmistelu	3
2 Nykytila	3
2.1 EU-oikeus.....	3
2.2 Arvonlisäverolaki.....	4
2.3 Yleistä Suomen korkeakoulujärjestelmästä	4
2.4 MBA-koulutusohjelmia koskeva verotus- ja oikeuskäytäntö	5
3 Nykytilan arviointi.....	6
4 Ehdotetut muutokset	7
5 Esityksen vaikutukset	7
5.1 Taloudelliset vaikutukset	7
5.2 Vaikutukset Verohallinnon toimintaan	7
6 Voimaantulo	7
LAKIEHDOTUS	9
Laki arvonlisäverolain 40 §:n muuttamisesta	9
LIITE	10
RINNAKKAISTEKSTI.....	10
Laki arvonlisäverolain 40 §:n muuttamisesta	10

PERUSTELUT

1 Asian tausta ja valmistelu

Esitys on valmisteltu valtiovarainministeriössä. Esitysluonnoksesta järjestettiin lausuntokierros X.X.2021–X.X.2021. Lausuntoa pyydettiin esityksen kannalta keskeisiltä viranomaisilta, elinkeinoelämän etujärjestöiltä ja toimijoilta.

Lausuntopyyntö ja saadut lausunnot ovat nähtävillä julkisessa palvelussa osoitteessa [valtioneuvosto.fi/hankkeet tunnuksella VM104:00/2021](http://valtioneuvosto.fi/hankkeet_tunnuksella_VM104:00/2021).

2 Nykytila

2.1 EU-oikeus

Suomessa sovellettavan arvonlisäverojärjestelmän pohja on määritelty Suomea sitovasti yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetussa neuvoston direktiivissä 2006/112/EY, jäljempänä *arvonlisäverodirektiivi*. Arvonlisäveroa suoritetaan lähtökohtaisesti kaikesta taloudellisena toimintana tapahtuvasta tavaroiden ja palvelujen myynnistä, ellei myyntiä ole direktiivissä säädetty verottomaksi. Näitä poikkeuksia tulkitaan Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan suppeasti.

Arvonlisäverodirektiivin 132 artiklan 1 kohdan i alakohdan mukaan jäsenvaltioiden on vapautettava verosta lasten ja nuorten opetus, koulu- ja yliopisto-opetus, ammattikoulutus ja ammatillinen uudelleenopetus sekä niihin suoraan liittyvien palvelujen suoritukset ja tavaroiden luovutukset, joita suorittavat näitä tehtäviä saaneet julkisoikeudelliset laitokset tai muut laitokset, joilla kyseisen jäsenvaltion mukaan on vastaavia päämääriä.

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 6 artiklan e alakohdan nojalla yleisivistävä ja ammatillinen koulutus kuuluvat jäsenvaltioiden toimivaltaan, ja unionilla on toimivalta toteuttaa toimia jäsenvaltioiden toimien tukemiseksi, yhteensovittamiseksi ja täydentämiseksi. Kukin jäsenvaltio asettaa itse koulutuspoliittiset tavoitteensa ja päättää koulutusjärjestelmästä ja sen sisällöstä.

Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisun C-319/12 mukaan arvonlisäverodirektiivin 132 artiklan 1 kohdan i alakohdan sanamuodosta käy selvästi ilmi, ettei siinä sallita jäsenvaltioiden myöntävän koulutuspalveluja koskevaa verovapautusta kaikille tällaisia palveluja tarjoaville yksityisille laitoksille siten, että verovapautus koskisi myös laitoksia, joiden päämäärät eivät vastaa julkisoikeudellisten laitosten päämääriä. Ratkaisun mukaan koska 132 artiklan 1 kohdan i alakohdassa ei täsmennetä edellytyksiä tai yksityiskohtaisia sääntöjä vastaavien päämäärien tunnustamiseksi, sellaisten sääntöjen laatiminen, joiden mukaisesti tällaisten laitosten päämäärien vastaavuus tunnustetaan, kuuluu lähtökohtaisesti kunkin jäsenvaltion kansallisessa oikeudessa päätettäviin asioihin.

Lisäksi arvonlisäverokomitean yksimielisessä tulkintasuosituksessa on todettu, että verotusjäsenvaltio asettaa edellytykset sille, onko kyse arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettusta verottomasta koulutuksesta silloinkin, kun toimija ei ole sijoittautunut jäsenvaltioon.

Arvonlisäverojärjestelmässä keskeisen verotuksen neutraalisuuden periaatteen mukaan keskenään kilpailevaa samankaltaista toimintaa ei saa kohdella verotuksellisesti eri tavalla.

2.2 Arvonlisäverolaki

Arvonlisäverolain (1501/1993) mukaan arvonlisäveroa suoritetaan valtiolle liiketoiminnan muodossa Suomessa tapahtuvasta tavarain ja palvelun myynnistä.

Arvonlisäverolain 39 §:n 1 momentin mukaan veroa ei suoriteta koulutuspalvelun myynnistä. Veroa ei myöskään suoriteta, kun koulutustoimen harjoittaja luovuttaa koulutuksensaajalle koulutuksen yhteydessä koulutukseen tavanomaisesti liittyviä palveluja ja tavaroita. Oppilaitoksessa koulutuksensaajalle tapahtuvasta ravintola- tai ateriapalvelusta ei kuitenkaan suoriteta veroa, kun palvelu tapahtuu koulutuksen yhteydessä ja palvelu liittyy tavanomaisesti koulutukseen.

Arvonlisäverolain 40 §:n mukaan verottomalla koulutuspalvelulla tarkoitetaan yleissivistävää ja ammatillista koulutusta, korkeakouluopetusta sekä taiteen perusopetusta, jota lain nojalla järjestetään tai jota lain nojalla avustetaan valtion varoin.

Arvonlisäverolakia koskevan hallituksen esityksen perusteluissa (HE 88/1993 vp) todetaan, että arvonlisäverosta vapaaksi säädetään koulutus, jota järjestetään yhteiskunnan kulloinkin hyväksymien koulutustavoitteiden toteuttamiseksi. Tämän mukaisesti verotonta olisi yleissivistävä ja ammatillinen koulutus, taiteen perusopetus sekä korkeakouluopetus silloin, kun koulutuksen tai opetuksen taustalla on lainsäädäntö. Verovapaan koulutuksen järjestäjänä voisi olla valtio, kunta tai yksityinen yhteisö. Hallituksen esityksen perustelujen mukaan yleissivistävää koulutusta olisi muun muassa peruskouluissa, lukioissa, kansanopistoissa ja sivistysjärjestöjen opintokeskuksissa annettava koulutus. Ammatillinen koulutus tarkoittaisi ammatillista peruskoulutusta ja lisäkoulutusta, jonka tavoitteita on määritelty muun muassa ammatillisista oppilaitoksista annetun lain (487/87) 3 §:ssä. Korkeakouluopetuksella tarkoitettaisiin yliopistoissa ja korkeakouluissa annettavaa opetusta. Taiteen perusopetusta olisi taiteen perusopetuksesta annetussa laissa (424/92) tarkoitettu kuntien järjestämä opetus.

Osaa koulutuksesta tuetaan harkinnanvaraisella valtionavulla ilman, että koulutuksen taustalla on lainsäädäntöä. Hallituksen esityksen perustelujen mukaan tällainen koulutus on lain yleisten sääntöjen mukaan verollista. Perustelujen mukaan verollista koulutusta olisi liiketaloudellisiin perusteisiin järjestetty koulutus sekä erilainen lähinnä vapaa-ajanviettoon tai muuhun harrastustoimintaan liittyvä koulutus- ja opetustoiminta.

2.3 Yleistä Suomen korkeakoulujärjestelmästä

Suomen korkeakoulujärjestelmä koostuu ammattikorkeakouluista ja yliopistoista sekä niiden yksinoikeudella myöntämistä kotimaisista korkeakoulututkinnoista (asetus korkeakoulututkinnojen järjestelmästä 464/1998, ammattikorkeakoululaki 932/2014 ja yliopistolaki 558/2009). Suomen korkeakoulujärjestelmään kuuluvat yliopistot luetellaan yliopistolain 1 §:ssä. Suomen korkeakoulujärjestelmän mukaisia ammattikorkeakouluja puolestaan ovat ne ammattikorkeakoululain 5 §:n mukaiset ammattikorkeakouluosakeyhtiöt, joilla on ammattikorkeakoululain 7 §:n mukainen valtioneuvoston myöntämä toimilupa. Vain nämä ammattikorkeakoulut voivat myöntää Suomen lainsäädännön mukaisia ammattikorkeakoulututkintoja tai ylempiä ammattikorkeakoulututkintoja. Suomessa ei ole erillistä akkreditointijärjestelmää, jolla ulkomaisten koulutuksen järjestäjien koulutus voitaisiin hyväksyä osaksi suomalaista koulutusjärjestelmää.

Kaikkien korkeakoulujen lakisääteltyjen tehtävien hoitamista tuetaan valtion varoista korkeakoulujen perusrahoituksella sekä muulla julkisella rahoituksella. Ammattikorkeakoulujen perusrahoituksesta säädetään ammattikorkeakoululain 7 luvussa ja sen 43 §:n 6 momenttiin perustuvilla asetuksilla (valtioneuvoston asetus ammattikorkeakouluista 1129/2014, 12–15 § ja

opetus- ja kulttuuriministeriön asetus ammattikorkeakoulujen perusrahoituksen laskentakriteereistä 117/2019). Yliopistojen perusrahoituksesta säädetään yliopistolain 6 luvussa ja sen 49 §:n 6 momenttiin perustuvilla asetuksilla (valtioneuvoston asetus yliopistoista 770/2009, 5–8 § ja opetus- ja kulttuuriministeriön asetus yliopistojen perusrahoituksen laskentakriteereistä 119/2019). Ammattikorkeakoulut ja yliopistot päättävät itsenäisesti perusrahoituksensa käyttämisestä lakisäätteisten tehtäviensä hoitamiseen.

Suomalaiset opiskelijat hakeutuvat ulkomaisten korkeakoulujen koulutukseen moninaisista koulutuksen sisältöön, toteutustapaan ja laatuun liittyvistä syistä. Ulkomaiset yliopistot voivat tarjota maksullisen, ulkomaiseen tutkintoon johtavan koulutuksen myös niille, jotka eivät läpäise kotimaisten korkeakoulujen opiskelijavalintaa tai eivät halua siihen osallistua. Suomalaiset korkeakoulut eivät voi kilpailla näillä markkinoilla, koska tutkintoon johtava koulutus niissä on suomalaisille aina maksutonta (yliopistolaki 8 ja 10 §; ammattikorkeakoululaki 12 ja 13 a §).

2.4 MBA-koulutusohjelmia koskeva verotus- ja oikeuskäytäntö

Suomessa myytävät MBA (Master of Business Administration) ja eMBA (Executive MBA) -koulutusohjelmat ovat pääsääntöisesti liikkeenjohdon täydennyskoulutusohjelmia, joiden suorittajilta edellytetään soveltuvaa pohjakoulutusta sekä työkokemusta. MBA-koulutusohjelmat eivät kuulu osaksi suomalaista tutkintojärjestelmää, eikä niiden antaminen kuulu suomalaisten koulutustoimen harjoittajien lainmukaiseen koulutustehtävään. Koulutusohjelmien järjestämistä ei avusteta lain nojalla valtion varoin. Ohjelmia toteuttavat suomalaisten yliopistojen ja ammattikorkeakoulujen lisäksi myös kaupalliset toimijat, kuten erilaiset koulutusyhtiöt. MBA-koulutusohjelmien myynti tapahtuu liiketaloudellisin perustein, eikä koulutusohjelmien järjestämistä ole rajattu tiettyjen oppilaitosten järjestämisvastuulle, eikä niiden järjestämiseen tarvita lupaa.

MBA-koulutusohjelmien myynnin on suomalaisessa oikeus- ja verotuskäytännössä katsottu olevan pääsääntöisesti arvonlisäverollista palvelujen myyntiä. Korkein hallinto-oikeus on antanut kaksi MBA-koulutusten myyntiä koskevaa ennakkopäätöstä, joissa palvelun myynti on katsottu arvonlisäverolliseksi palvelun myynniksi (KHO 2018:177 ja KHO 2018:178). Molemmissa päätöksissä myydyin MBA-koulutuspalvelun arvonlisäverollisuuden kannalta ratkaisevaa oli se, että kyseisiä koulutuspalveluja ei Suomessa tarjottu lain nojalla, eikä niitä tuettu valtion varoin.

Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisussa 2017:79 Isossa-Britanniassa kotipaikan omaavan yliopiston Suomessa yksityishenkilöille tarjoama, Ison-Britannian viralliseen tutkintojärjestelmään kuuluva MBA-koulutusohjelma katsottiin verottomaksi. Yliopiston Suomessa tarjoama MBA-tutkinto oli 2–7 vuoden aikana osa-aikaisesti suoritettava Flexible Executive MBA-tutkinto. Koulutuksen kokonaishinta Suomessa oli 36 000 euroa. Yliopiston toiminnasta säädettiin Isossa-Britanniassa Higher Education Act -nimisessä laissa ja yliopiston toimintaa valvoi Quality Assurance Agency -virasto, joka myös määritteli puitteet korkeakoulututkintojen, muun muassa MBA-tutkinnon sisällölle. Yliopiston toiminnan rahoitus muodostui pääasiassa julkisesta rahoituksesta, lukukausimaksuista ja tutkimusavustuksista. Yliopiston tuloista 31.7.2014 päättyneellä tilikaudella julkisen rahoituksen osuus oli noin 15 prosenttia ja lukukausimaksujen osuus noin 48 prosenttia. Suomessa järjestetyn MBA-tutkinnon rahoitus vastasi toiminnan rahoitusta yliopiston kotivaltiossa.

Korkeimman hallinto-oikeuden mukaan yliopiston Suomessa tarjoama MBA-tutkinto kuului, toisin kuin suomalaisten korkeakoulujen täydennyskoulutuksena tarjoama MBA-koulutus Suo-

nessa, Ison-Britannian viralliseen tutkintojärjestelmään. Tutkinto oli ylempi liiketaloustieteellinen yliopistotutkinto, josta muiden yliopistossa suoritettavien tutkintojen tavoin säädettiin Ison-Britannian lainsäädännössä ja joka oli viranomaisen valvomaa ja sai muiden yliopistossa suoritettavien tutkintojen tapaan julkista rahoitusta. Korkein hallinto-oikeus katsoi, että koska hakijayliopiston tarjoamasta koulutuksesta ei säädetä Suomen lainsäädännössä, arvonlisäverolain 40 §:n säännös ei ole suoraan sovellettavissa yliopiston Suomessa järjestämään MBA-koulutukseen. Tuomioistuin katsoi, että yliopiston oli tarjotessaan Suomessa MBA-koulutusta katsottava olevan siinä määrin samanlaisessa asemassa suomalaisten arvonlisäverolain 40 §:ssä tarkoitettua koulutuspalvelua tarjoavien korkeakoulujen kanssa, että sen asettaminen arvonlisäverotuksessa eri asemaan olisi unionin oikeuden mukaisen yhdenvertaisuus- ja syrjimättömyysperiaatteen vastaista.

3 Nykytilan arviointi

Arvonlisäverolain 40 §:ssä koulutuspalvelun verottomuuden edellytykseksi on asetettu se, että koulutus järjestetään lain nojalla tai että koulutusta avustetaan lain nojalla valtion varoin. Pykälässä on katsottava tarkoitettun nimenomaan Suomen lakia. Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisun 2017:79 mukaan unionin oikeuden mukainen yhdenvertaisuus- ja syrjimättömyysperiaate edellytti, että ulkomaisen lainsäädännön mukaisesti kyseisen valtion viralliseen tutkintojärjestelmään kuuluva koulutus tuli asettaa samaan asemaan, kuin Suomen lainsäädännön mukaiseen tutkintojärjestelmään kuuluva veroton koulutus.

Edellä mainitun tuomioistuinratkaisun ja sitä seuranneen verotuskäytännön seurauksena sisälöltään samankaltaisia, Suomessa keskenään kilpailevia MBA-koulutusohjelmia kohdellaan arvonlisäverotuksessa eri tavoin riippuen siitä, onko koulutus järjestetty koulutuspalvelun myyjän sijoittautumismaan lainsäädännön virallisen tutkintojärjestelmän mukaisesti. Yhdenvertaisuus- ja neutraaliteettiperiaatteen voidaan katsoa edellyttävän, että kaikkia Suomessa myytäviä sisälöltään vastaavia koulutuspalveluja tulisi arvioida Suomen lainsäädännön mukaisin perustein huomioiden Suomessa valitseva kilpailutilanne. Tältä osin on huomioitava myös se, että Suomen korkeakoululainsäädännön mukaan tutkintoon johtava korkeakoulutus on suomalaisille aina maksutonta, mikä vaikuttaa kilpailutilanteen arviointiin.

Jos Euroopan komissio havaitsee tai saa tietoonsa EU-lainsäädännön mahdollisen rikkomistapauksen, se pyrkii pikaisesti ratkaisemaan ongelman kyseisen jäsenmaan kanssa käytävän jäsenmään vuoropuhelun (EU Pilot) avulla. Jäsenmaa voi toimittaa tapausta koskevia täydentäviä tosiseikkoja tai oikeudellisia tietoja, jotta voidaan löytää pikainen EU:n lainsäädännön mukainen ratkaisu ja siten välttää virallisen rikkomusmenettelyn aloittaminen.

Euroopan komissio pyysi 21.1.2021 EU Pilot -menettelyssä Suomelta selvitystä siitä, kohteelle suomalainen tuomioistuinjärjestelmä epäneutraalisti samanlaisia MBA-koulutusohjelmia riippuen koulutuspalvelun myyjän sijoittautumismaan lainsäädännöstä. Komissio oli vastaanottanut Suomea koskevan valituksen, jonka mukaan Suomi soveltaisi koulutuspalveluja koskevaa vapautusta tältä osin tiettyjä verovelvollisia syrjivällä tavalla.

Komissio oli samaa mieltä Suomen kanssa siitä, että koulutuspalveluiden arvonlisäverovapauden soveltamisen osalta palvelun verotusmaa määrittää edellytykset, joiden täyttyessä myynti on arvonlisäverodirektiivissä tarkoitettu arvonlisäverosta vapautettu koulutuspalvelun myynti. Edellä esitettyä vastaavasti komissio katsoi, että verotuksen neutraalisuuden periaate edellyttää palvelun verotusmaassa vallitsevan markkinatilanteen huomioimista. Tästä seuraa komission mukaan, että vastaavan sisältöisiä koulutuspalvelun myyntejä ei voida kohdella verotusmaan arvonlisäverotuksessa eri tavalla.

Komissio hyväksyi Suomen toimittaman selvityksen MBA-koulutusten arvonlisäverokohtelusta sekä suunnitelmasta aloittaa lainsäädäntömuutoksen valmistelu arvonlisäverolain 40 §:n muuttamiseksi epäneutraalin kilpailutilanteen korjaamiseksi. Komission asettama takaraja lainsäädäntömuutoksen voimaantulolle on 31.1.2022.

4 Ehdotetut muutokset

Arvonlisäverolain verotonta koulutuspalvelun määritelmää koskevaa 40 §:ää ehdotetaan muutettavaksi niin, että pykälässä todettaisiin nimenomaisesti koulutuspalvelun lain nojalla järjestämisellä ja lain nojalla avustamisella tarkoitettavan Suomen lain mukaista järjestämistä ja avustamista. Koulutuspalvelujen arvonlisäverokohtelua arvioitaisiin siis aina Suomen lainsäädännön mukaisin perustein. Ehdotetulla muutoksella on tarkoitus taata unionin oikeuden mukaisen neutraliteettiperiaatteen toteutuminen oikeus- ja verotuskäytännössä siten, että kaikkia Suomessa myytäviä keskenään kilpailevia koulutuspalveluja kohdeltaisiin yhtäläisesti.

5 Esityksen vaikutukset

5.1 Taloudelliset vaikutukset

Esityksellä ei arvioida olevan huomattavia taloudellisia vaikutuksia. Ehdotetulla muutoksella arvioidaan olevan suora vaikutus ainoastaan niihin toimijoihin, jotka ovat korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisun KHO 2017:79 seurauksena myyneet MBA-koulutusohjelmia Suomessa ilman arvonlisäveroa. Lakiehdotus aiheuttaisi toimijoille verovelvollisuuden lisäksi jonkin verran hallinnollisia kustannuksia, jotka liittyisivät muun muassa verovelvollisuudesta aiheutuviin raportointi- ja vastaaviin velvoitteisiin sekä mahdollisiin tietojärjestelmämuutoksiin.

Ehdotuksella olisi myös epäsuora vaikutus MBA-koulutusohjelmia Suomessa arvonlisäverolla myyviin toimijoihin, sillä muutos takaisi neutraliteettiperiaatteen toteutumisen vastaavia koulutusohjelmia Suomessa myyvien toimijoiden välillä, sillä verottomien koulutusohjelmien myyjien epäneutraali kilpailuetu poistuisi.

Ehdotetulla muutoksella arvioidaan olevan vähäinen arvonlisäverotuloja lisäävä vaikutus.

Ehdotus kasvattaisi arvonlisäverotuloja siltä osin kuin ne toimijat, jotka KHO 2017:79 seurauksena ovat myyneet MBA-koulutusohjelmia Suomessa ilman arvonlisäveroa, myisivät koulutusohjelmia jatkossa arvonlisäverollisin hinnoin. Näitä toimijoita on tiedossa hyvin rajallinen määrä ja heidän myymiensä koulutusohjelmien määrän arvioidaan olevan vuositasolla vähäinen. Muutoksen arvioidaan kasvattavan arvonlisäverotuloja alle 1 miljoonaa euroa vuodessa.

5.2 Vaikutukset Verohallinnon toimintaan

Ehdotetulla muutoksella ei arvioida olevan huomattavia vaikutuksia Verohallinnon toimintaan. Ehdotetut muutokset lisäävät vähäisessä määrin arvonlisäverovelvolliseksi rekisteröintiin, neuvontaan, ohjeistukseen ja viestintään liittyviä Verohallinnon tehtäviä ja kustannuksia.

6 Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevan voimaan 1.1.2022.

Lakia sovelletaan, jos veron suorittamisvelvollisuus on syntynyt lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

Ponsi

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

arvonlisäverolain 40 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan arvonlisäverolain (1501/1993) 40 § seuraavasti:

40 §

Koulutuspalvelulla tarkoitetaan yleissivistävää ja ammatillista koulutusta, korkeakouluopetusta sekä taiteen perusopetusta, jota Suomen lain nojalla järjestetään tai jota Suomen lain nojalla avustetaan valtion varoin.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Tätä lakia sovelletaan, jos veron suorittamisvelvollisuus on syntynyt lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.

Helsingissä x.x.20xx

Pääministeri

Sanna Marin

Valtiovarainministeri Annika Saarikko

Laki

arvonlisäverolain 40 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan arvonlisäverolain (1501/1993) 40 § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

40 §

Koulutuspalvelulla tarkoitetaan yleissivistävää ja ammatillista koulutusta, korkeakouluopetusta sekä taiteen perusopetusta, jota lain nojalla järjestetään tai jota lain nojalla avustetaan valtion varoin.

40 §

Koulutuspalvelulla tarkoitetaan yleissivistävää ja ammatillista koulutusta, korkeakouluopetusta sekä taiteen perusopetusta, jota *Suomen* lain nojalla järjestetään tai jota *Suomen* lain nojalla avustetaan valtion varoin.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20

Tätä lakia sovelletaan, jos veron suorittamisvelvollisuus on syntynyt lain voimaantulopäivänä tai sen jälkeen.